

VALERIE
BOWMANOVÁ

Lekaj a ja

IKAR

Pravá láska nepotrebuje šľachtický titul

VALERIE
BOWMANOVÁ

Lokaj a ja

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Valerie Bowman
THE FOOTMAN AND I

Copyright © 2020 by June Third Enterprises, LLC
All rights reserved. No part of this book may be reproduced
in any form or by any electronic or mechanical means,
including information storage and retrieval systems,
without permission from the author, except
for the use of brief quotations in a book review.

Translation © 2021 by Miriam Ghaniová

Jacket design © LLewellen Designs

Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7919-3

Toto dielo je vymyslené. Mená, postavy a udalosti
sú výsledkom autorkinej predstavivosti
a nezodpovedajú skutočnosti.
Akákoľvek podobnosť s reálnymi udalosťami,
miestami, organizáciami alebo osobami,
živými či mŕtvymi, je čisto náhodná.

Venujem svojej sesternici Kate Abbottovej Buckleyovej (MW), ktorej predstavivosť veľmi ovplyvnila moje detstvo. Určite neuškodilo ani to, že sme každé leto spolu sledovali romantické seriály. Mimochodom, každý, kto prejde trasu Florida Baby Hotcycle, si zaslúži nejaké uznanie.

POZNÁMKA AUTORKY

Táto trilógia sa skladá z príbehu grófa Kendalla, príbehu vojvodu z Worthingtonu a príbehu markíza z Bellinghamu.

Prológ každej knihy je napísaný z pohľadu jej hlavného hrdinu. Nič iné sa v knihách neopakuje.

Ak ste nečítali iné knihy, prológ vám pomôže pochopiť celkový dej. Ak ste čítali aj ostatné knihy, pomôže vám trochu nazrieť do duše jednotlivých hrdinov.

Ďakujem.

Valerie

PROLÓG

Londýn, júl 1814

Lucas Drake, piaty gróf z Kendallu, bol zmätený. Mal to vedieť dopredu. Strávil viac ako desať rokov v Kráľovskej námornej flotile. Lucas presne vedel, že je nebezpečné, keď sú tri plachty obrátené po vetre. Ak nie sú utiahnuté, trepocú sa tak, že ich vietor môže strhnúť. Ak sú všetky tri plachty voľné, nie je loď zase pod kontrolou. Pri Lucasovi to neplatilo. Ani štyri krígle piva U zvedavej kozy by to s bývalým námorníkom neurobili, lenže zrazu si zmätene pomyslel: „Myslím, že prišiel čas, aby som si našiel manželku.“ A povedal to nahlas, v prítomnosti troch svojich najbližších priateľov.

Ako očakával, nastalo ticho. Worth, Bell a Clayton sa naňho ihneď znepokojene pozreli.

Rhys Sheffield, vojvoda z Worthingtonu, ako prvý našiel reč. Worth, ako ho volali, bol úprimný človek, ale jeho otec – Pánboh mu daj ľahký odpočinok – ho zničil. Rhys teda bral seba a svoj titul vážne. Bol veľmi súťaživý, najmä keď šlo o ženy – ktoré zvyčajne získal –, a rád si užíval v živote luxus. Navonok sa správal odmerane a len jeho najbližší priatelia vedeli, že je to iba pretváрка.

Worth teda pri Lucasovej vete zažmurkal, zadržal dych a rázne pokrútil hlavou. „Ženu? Preboha, človeče. Do niečoho takého sa netreba ponáhľať.“

„Mladší už nebudeme,“ zdôraznil Lucas.

„Naopak,“ pokračoval Worth, „ako dvadsaťdeväťroční sme stále ako štence. Môj otec mal viac ako päťdesiat, keď som sa narodil.“

Na Lucasa sa s otázkou v očiach zahľadil aj druhý muž, Beaumont Bellham, markíz z Bellinghamu. Bol to ozajstný patriot. Chcel bojovať vo vojne proti Francúzsku a snažil sa preto zriecť svojho titulu. Lenže nepodarilo sa mu to. Odmietli ho, kráľovstvo nepotrebovalo posilať do Európy markízov, aby ich tam zastrelili. Namiesto toho teda zostal doma a robil všetko pre to, aby vlasti pomohol z anglickej pôdy. Bell bol šikovný, punktičkársky, sústredený a Worth ho často napomínal, že až priveľa pracuje, čo Bell do istej miery aj pripúšťal. Rád opakoval Worthovi, že aj on by mohol skúsiť poctivo pracovať namiesto toho, aby hral hazardné hry a naháňal ženské sukne. Worth sa však tej priateľskej rady zatiaľ nechopil.

Bell prižmúril oči. „Si si istý, že nastal čas? Prešli len dva roky, odkedy...“ Našťastie ďalej nepokračoval. Lucas nemal náladu teraz debatovať o Emily. Nikdy ju ani nebude mať.

K Lucasovi sa obrátila aj tretia hlava. Bol to Ewan Fairchild, vikomt z Claytonu. Clayton nedávno vstúpil do manželského chomúta a práve sa vrátil zo svadobnej cesty. Bol to človek, ktorému by sa jeden zveril aj so svojimi najhlbšími tajomstvami. Bol hriechne bohatý, ale oddaný a miloval svoju manželku Theodoru, hlboko a navždy. Nikto však nečakal, že by sa práve on oženil ako prvý.

„Chvalabohu!“ vykrikol Clayton. „Už sa neviem dočkať, kedy sa ku mne v manželskom chomúte pridáte.“

Lucas si znova odpil a utrel si pery chrbtom ruky. Jeho úloha v tomto kvartete spočívala v tom, aby zachovával

mier a pokoj. Všetci štyria sa zoznámili na Etone a odvtedy sa priatelili.

Lucas mal vždy zmysel pre povinnosť. Celý život sa snažil vyhovieť svojmu otcovi, rodine a kráľovstvu. V uvedenom poradí. Roky v námorníctve ho naučili zodpovednosti, rešpektu a dôležitosti tvrdej práce. Smrť jeho staršieho brata Charlesa pred štrnástimi mesiacmi ho zasa naučila, že treba žiť naplno a plniť sľuby. Pred smrťou Charles pripravoval do parlamentu jeden zákon. Na smrteľnej posteli, keď z neho život pomaly vyprchával, požiadal Lucasa, aby jeho návrh zákona posunul ďalej. „Je to v prospech nášho majetku,“ dodal Charles. „Pre dobro našej krajiny.“ Lucas to bratovi sľúbil. Ak to bolo jeho posledné pranie, tak určite.

Lucas by prijal guľku do hlavy za ktoréhokoľvek svojho priateľa. Dal by aj život za vlasť. Kvôli matke či sestre by prešiel aj po sklených črepinách. No nájsť si manželku, ktorá by mu bola oddaná, ktorá by si ho nevzala len pre peniaze alebo titul? To nevedel ovplyvniť. A bolo mu to proti srsti.

Pozrel sa na svojich kamarátov, ktorí naňho vyjavene hľadeli. V hostinci panovala určitá etiketa. Stál na rohu dvoch ulíc v Londýne, dosť ďaleko od Mayfairu, ale zasa nie až tak. Tu mohli ľudia povedať, čo si naozaj myslia, bez obáv, že by ich počuli matky alebo mladé devy, ktoré by tam nazreli s úmyslom nájsť si manžela. Odkedy zdedil titul, také dámy sa mu ponúkali všade.

„Myslím to úplne vážne,“ pokračoval Lucas. „Musím si zabezpečiť dediča a pokračovanie rodu. Obávam sa, že som sa až príliš venoval tomu zákonu. Pridlho som čakal a nehladal som si manželku.“

„Určite s tebou nesúhlasím v tom, že si sa až príliš zaoberal tým zákonom,“ precedil cez zuby Worth. „Skôr si ním bol posadnutý.“

Lucas pokrčil plecami. „Nuž, teraz, keď ho až do jesenného zasadnutia budú lordi posudzovať, mám viac času hľadať si manželku.“

„Mne je celý parlament ukradnutý,“ pokračoval Worth. „Aj toto dohadovanie ma už unavuje.“

Bell čudne pozrel na Wortha a pokrútil hlavou. „Nech ti Boh odpustí, že nemáš záujem o dianie v našej krajine.“

Worth sa uškrnul, potom sa dokonca usmial. Pri tom úsmeve by spadli na zadok mnohé ženy. „Som si istý, že naši priatelia to tam zvládnu.“ Potľapkal Bella po chrbte.

„Keď príde čas zahlasovať za ten zákon,“ dodal Lucas s pohľadom upretým na Wortha, „prídem aj do tvojho domu a vytiahnem ťa z postele.“

Bell a Clayton sa rozosmiali.

„Rozprávajme sa radšej o niečom príjemnejšom,“ vzdychol Worth. „Spomenul si, že si ideš hľadať nevestu, Lucas. To je oveľa zaujímavejšie. Koľko máš vlastne rokov?“ Vojvoda si sadol naspäť do kresla a prekřížil si ruky na hrudi. Prižmúril na Lucasa oči.

Lucas skepticky zdvihol obočie. „Mám presne toľko rokov čo ty, bratku.“ Po štúdiu na Etone šli všetci na Oxford. Boli teda približne rovnako starí, rozdiel medzi nimi bol iba pár mesiacov.

„Tak dobre,“ prehodil Worth. „To je akurát čas, aby si si našiel manželku.“

„To sa ľahko povie. Najmä keď to hovoríš ty, lebo sa nemusíš báť o svoj titul,“ odsekol Lucas, no pritom sa uškrnul.

„Nebudeme sa predsa o tom dohadovať.“ Worth sa obrátil k obsluhujúcej žene a široko sa usmial. Objednal ďalšiu rundu pre celý stôl.

„No, ak si vážne chceš hľadať manželku, Lucas, sezóna sa práve skončila,“ namietol Clayton. „Takže si asi prepásol

príležitosť. Teraz sa celá smotánka sťahuje na vidiek a budúci týždeň sa skončí zasadnutie parlamentu.“

„Uvedomujem si to,“ prikývol Lucas. „Zo sezóny mám zimomriavky. Samé devy s matkami, ktoré sa snažia uloviť si bohatého manžela. Tak si nevestu hľadať nechcem.“

„Ako inak?“ zamračil sa markíz.

„Neviem presne ako.“ Odpíjal si už druhého nápoja a cítil sa istejšie. „No chcem si nájsť ženu, ktorá ma bude ľúbiť pre to, aký som.“

Pravdaže mal na mysli lady Emily Foswellovú. Nikdy nahlas nevyslovil jej meno, ale jeho priatelia ten príbeh dobre poznali. Popieral to, no vedeli, že mu zlomila srdce. Až do dnešného večera však na ňu nemyslel, lebo zasadal parlament, takže bol stále dosť zaneprázdnený zákonmi.

„Áno!“ vykrikol Worth a buchol pohárom po stole. „Myslím však, že lady Emily je tá najposlednejšia z posledných. Niet ospravedlnenia pre to, že odmietala jedného muža za druhým, len aby dosiahla čo najvyšší titul. Netuším, do akých výšok sa chcela dostať.“

Worth znova vytiahol bolestnú tému. Emily sa naozaj správala poburujúco. Tí, čo jej dvorili, už dobre vedeli, že odmietla aj grófa či baróna.

„Môžeme sa nerozprávať o lady Emily, prosím?“ zastonal Lucas a zakryl si tvár jednou rukou.

Vtom prišla žena s ich nápojmi a Worth mal znova dobrú náladu. „Ďakujeme, zlatko,“ usmial sa na ňu. Potom sa obrátil k Lucasovi a dodal: „Chcem len povedať, že ak si túžiš nájsť ženu, ktorá by ťa ľúbila len preto, že si to ty, počas sezóny takú určite nenájdeš.“

„Máš pravdu,“ prikývol Lucas a pripil si s vojvodom. „Vari som to nevravel? Sezóna neprichádza do úvahy, preto sa jej už dva roky vyhýbam.“

„Tak preto si nebol na tých nudných báloch u Almackovcov?“ uškrnul sa Worth. „Myslel som, že sa tam stretneme a porozprávame, ale aj ja sa ich dosť stránim.“

„Vyhybáš sa im, lebo tam nepodávajú brandy, a všetci to dobre vieme,“ zdôraznil Bell a pozrel na Wortha, ktorý si prekrižil ruky na hrudi.

Worth žmurkol na priateľa. „Tak, a okrem toho nerozdávajú žetóny k Hollisterovi.“

Hollister bola Worthova obľúbená herňa. Trávil tam takmer všetok voľný čas. Hollisterovci dávali vojvodovi *carte blanche* a on tam pravidelne niečo vyhral.

Lucas sa poškriabal po brade a zahľadel sa na svoj pohár. „Keby dámy z vyššej vrstvy nevedeli, že som gróf, mal by som lepšie šance nájsť si nevestu,“ zašomral. Pri nápoji sa trochu uvoľnil a akoby sa stratil vo svojich myšlienkach.

Worth sa hlasno zarehotal. „To by som rád videl. Keby si si obliekol obyčajné šaty ako normálny človek, určite by si našiel pravú lásku. Má to v sebe kúsok poézie, čo?“

Clayton sa rozosmial tiež a pokrútil hlavou, Bell prižmúril oči a intenzívne sa naňho zahľadel. „Nie je to celkom zlý nápad,“ pokrútil hlavou.

„A prečo nie?“ Lucas medzitým takmer zabudol, čo povedal.

„Teda sa budeš tváriť ako obyčajný človek a tak si hľadať ženu,“ odvetil Bell.

Worth ho tľapol po chrbte. „Čo si sa zbláznil, človeče? Veď si ani nepil.“

Bell nikdy nepil. V hrnčeku mal asi ryžové mlieko alebo niečo podobné. Radšej sa kontroloval a všetci to vedeli. Vždy sa ubezpečil, že sa všetci dostali bezpečne domov a nenatrafili na nejakú policajnú hliadku. „Za vhodných okolností by to mohlo fungovať, nie?“

Lokaj a ja

„Mám sa pretvarovať, že som obyčajný človek?“ zopakoval Lucas a zažmurkal. „Ale ako?“

„Všetci vo vyššej spoločnosti ho poznajú,“ zdôraznil Clayton. „Ako by to dokázal?“

„Chceš, aby si navliekol nejakú masku?“ opýtal sa Worth a pošúchal si bradu. Aj on prižmúril oči, akoby o tom vážne uvažoval.

Lucas prešiel pohľadom z Wortha na Bella. „Hej, vy dvaja, to nemôžete myslieť vážne. Clayton má pravdu. Ako by to fungovalo?“

„Nie, nie preoblečenie,“ povedal Bell Worthovi. „Myslel som skôr na... správnu situáciu.“

„Napríklad?“ zatiehol Worth a nahol sa dopredu.

„Vy dvaja ma desíte, viete o tom?“ odvetil Lucas. „Vyzeráte, akoby ste naozaj premýšľali, že skúsime, či to funguje.“

„Napríklad na nejakom domácom večierku,“ povedal Bell Worthovi, poškrabal sa po brade a vôbec si nevšímal Lucasov des.

Worth pokýval hlavou a stále prižmuroval oči. „Domáci večierok, to by šlo. Viem, čo máš na mysli.“

„Nemohol by to však byť hocikaký domáci večierok,“ pokračoval Bell. „Musel by ho usporiadať niekto, kto by do toho experimentu išiel s nami.“

„Experimentu?“ zatiehol Clayton. „Experimenty mám rád. Práve som chcel na vidiek pozvať spoločnosť ako každý rok a rozoslať pozvánky.“ Znelo to neutrálne, akoby Clayton priložil poleno do už horiaceho ohňa.

„Experiment?“ neprítomne zatiehol Lucas.

Bell luskol prstami. „Pozvaná spoločnosť by bola skvelá príležitosť, Clayton.“

„Počkať, počkať.“ Lucas, ktorý sedel rovno medzi Bellom a Worthom, ich za plecía odtisol od seba. Musel sa rýchlo

spamätať. Priatelia určite prišli o rozum, dokonca aj Bell, ktorý bol normálne rozumný a nikdy nezachádzal príďaleko. „Stretnutie pozvanej spoločnosti predsa moju identitu nezmeni. Dámy z vyššej spoločnosti budú dobre vedieť, kto som.“

„To je pravda,“ prehodil Clayton a odpil si piva. Chvalabohu, Clayton to nemyslel vážne.

„Nespoznajú ťa, ak pozveš iba debutantky z tejto sezóny,“ odvetil Bell a vykrivil pery. „A ak pripravíme vhodné prostredie.“

Lucas sa zhlboka nadýchol a potlačil krígel'. „Dámy ma možno nebudú poznať, ale ich matky určite áno. Nejedna z nich už isto bola s dcérou na nejakom bále debutantiek.“ Tak. To malo logiku, zatiaľ čo táto debata doteraz nemala.

„Práve o tie správne okolnosti ide,“ odvetil Bell a prekřížil si ruky na hrudi. Stále sa potuteľne usmieval.

Worth si poškriabal tmavé strnisko na brade a usmial sa ešte širšie, šarmantnejšie ako Bell. „Bože, ty určite máš dačo za lubom.“

„Nebudem nosiť nejakú škrabošku, ak to máte na mysli. To je ako v stredoveku,“ namietol Lucas a pokrútil hlavou.

„Škrabošku nie,“ odvetil Bell a usadil sa pohodlnejšie na svojej stoličke. Potom si zahryzol do spodnej pery, čo robieval často, keď niečo vymýšľal.

„Ani kostým,“ dodal Lucas a poriadne si odpil zo svojho krígl'a. No čím viac pil, tým mu celá táto situácia pripadala ešte viac nezmyselná.

„Nie tak celkom.“ Bell sa uškrnul na Wortha.

„Bože, užijem si to, keď to budem sledovať,“ prikývol Worth.

„Čo sa chystáš sledovať?“ Clayton zmätene pokrčil nosom. „Neviem, o čo ti ide.“

Lokaj a ja

„Hovorím o tom, že sa Lucas bude vydávať za sluhu,“ odvetil Bell a stále sa uškrňal.

Lucas zažmurkal „Za sluhu?“ Od priateľov čakal všetič, ale toto bolo neslýchané.

„Áno, bude to dokonalé,“ dodal Worth.

Lucas sa k nemu obrátil, akoby vojvoda stratil rozum. „Dokonalé? Pre mňa? Budem sluhom? Ako to myslíš?“

„Stále to nerieši problém, že by ho matky nespoznali. Aj keby bol oblečený ako sluha,“ zdôraznil Clayton.

„Práve to je na tom to najkrajšie,“ namietol Bell. „Väčšina ľudí sa na sluhov nepozera, všímajú si ich len toľko, koľko treba. Moje špionážne schopnosti mi vravia, že ľudia často zabúdajú na detaily. Stavím sa, že ani jedna z tých matiek by sa dvakrát nepozrela na Kendalla, keby vyzeral ako sluha a plnil si svoje povinnosti. Bude mať livrej, nohavice po kolená a napudrovanú parochňu.“

„Okrem toho v tej pozícii najlepšie zistí, ako sa dáma v skutočnosti správa,“ dodal Worth a odhrnul si z čela prameň dlhých vlasov. „Stavím sa, že je najlepšia, keď sa rozpráva s nádejným ženíchom, a najhoršia, keď sa rozpráva so sluhom. Videl som to na svojej matke.“

„Obaja ste sa zbláznili, viete o tom?“ podráždene odvetil Lucas a zatváril sa zhrozene. Naozaj si jeho priatelia mysleli, že toto šialenstvo bude fungovať? Určite nie.

„No, neviem,“ odvetil Clayton a napravil si kravatu. „Znie to zaujímavo. Dobrovoľne ponúkam spoločenskú udalosť u nás, aby sme to tam skúsili.“

„Aj ty si sa zbláznil,“ vyhlásil Lucas. Dopekla, všetci jeho priatelia zošaleli.

„Len sa nad tým zamysli,“ povedal Bell a obrátil sa k Lucasovi. „Nájdeš tak presne to, čo hľadáš. Debutantky sa k tebe budú správať inak, keď nebudú vedieť, kto si.“

Lucas pozrel na markíza prižmúrenými očami. „Ty asi nevidíš, že podstata problému spočíva v samotnom pláne.“

Bell pokrčil plecami. „Akého problému? Riziko nie je veľké. Ak ťa niekto spozná, požiadame ho, aby sa k nám pridal. Bezpochyby sa mu tá hra zapáči tiež.“

„A čo ak mi nejaká slečna naozaj padne do oka?“ opýtal sa Lucas. „Mám si strhnúť livrej a povedať jej, že som gróf a čakám, že sa do mňa zblázni?“

„Nie,“ odvetil Bell. „Navrhujem, aby si najprv sledoval, ako sa slečny správajú k sluhom. Nepochybujem, že niektoré budú prirodzené a príjemné. Keď si nájdeš vhodné kandidátky, budeš vedieť, komu máš v nasledujúcej sezóne dvoriť.“

Lucas pomaly pokrútil hlavou a pritisol si krígel' na hrud'. Možno keď si dá viac piva, nájde v tom nejaký zmysel. „Navrhujete teda, aby som si vybral budúcu manželku na základe toho, ako sa správa k sluhovi?“

Bell zdvihol obočie. „Ako sa lady Emily správala k sluhom?“ precedil pomaly.

Lucas začal zuby. Dopekla aj s Bellom. Vždy presne vedel, čo má povedať. V hlave sa mu vyrojili potláčané spomienky na krásnu lady Emily, ktorá kričala na svoju slúžku preto, že jej priniesla vlažný čaj, a nadávala lokajovi, keď jej náhodou privrel šaty do dvierok na koči.

„Podľa výrazu na tvojej tvári vidím, že začínaš chápať,“ ozval sa Bell.

Lucas chvíľu uvažoval. Možno mu pomohli tie štyri krígle piva, čo vypil, ale zrazu sa mu celý plán zapáčil. Určite. Chcel vylúčiť dámy, ktorým šlo iba o jeho peniaze a titul. Keď takú stretol, stačilo mu to a už o ňu nemal záujem. Tento plán je dokonaly!

„Dobre, idem do toho s tebou.“ Bell pokrčil plecami.